

JUDY LEIGH

75 na krku
25 v hlavě...

JEŠTĚ TO
NEBALÍM,
VZKAZUJE BABIČKA

Judy Leigh

JEŠTĚ TO NEBALÍM,
VZKAZUJE
BABIČKA

Mé díky patří Kiran z literární agentury Keane Kataria a Rachel Faulkner-Willcocksové a jejímu avonskému týmu nakladatelství HarperCollins, díky jejichž úžasnému nasazení se uskutečnilo vydání této knížky. Děkuji také talentovaným studentům univerzity ve Falmouth z absolventského ročníku 2015 a jejich vyučujícím a Sarah a Jimovi za to, že mi umožnili bydlet v jejich vile. Skupině v Totnes děkuji za rozhovory o psaní a tvůrčí nápady. Svým prvním čtenářkám Erice, Sarah a Beau děkuji za jejich vřelý přístup a smysl pro humor. Liamovi a Caitlan za jiskrnou inteligenci a energii. Tonyemu a Kim za bujaré nedělní obědy. Velkému G za lásku a za to, že mě drží při zemi. Vřelé díky tátovi, Toshovi a mamince, která je mou velkou inspirací.

A GRAND OLD TIME

Copyright © Judy Leigh 2018

Translation © Bohumila Kučerová, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-026-0 (pdf)

Judy Leigh

JEŠTĚ TO NEBALÍM,
VZKAZUJE
BABIČKA

Přeložila Bohumila Kučerová

Pro Irena

KAPITOLA PRVNÍ

Seděla na kraji postele, ještě v noční košili, a pohupovala se dopředu a dozadu. Když ustalo vrzání, obklopilo ji ticho. V Sheldonské rezidenci všichni spali. V přečpané ložnici panovalo šero, a tak přešla k oknu a vykoukla ven na pěšinu vedoucí k silnici do Dublinu. Venku zamával křídly pták a odletěl pryč. Po čtverci oblohy plul osamělý mrak. Evie si odfrkla a odvrátila se.

Šla zpět k posteli a zvedla tenký paperback ležící na peřině. *Sezona srdce*. Doporučená četba pro dámy v Sheldonské rezidenci. Evie nikdy nebyla žádná velká čtenářka. Obálku zdobil obrázek děvečky v červenohnědé spodničce sedící v obilném poli. Její vlasy byly stejně vybledle žluté jako obilné pole a tvářila se smutně. Evie obrátila knížku a přečetla si upoutávku na zadní straně. *Dulcie Jonesová je vržena do života děvečky na statku poté, co ji zhýralý otec prodá, aby uhradil své hráčské dluhy. Avšak Marcus, tajemný syn jejího nového pána, lorda Diamanta, má s Dulcií jiné plány...*

Evie odhodila knížku zpátky na peřinu. Bylo půl sedmé ráno.

„Je to jen hromada sraček,“ mumlala si pro sebe a pak zopakovala hlasitěji: „Všechno jsou to jen sračky.“

Sheldonská rezidence zůstala jako obvykle k jejím výlevům hluchá, nepřiběhla dokonce ani paní Lofthouseová se svým natřásajícím se poprsím, aby ji za mocného máchání rukou upozornila, že si má jít zase lehnout a nerušit ostatní klientky. Evie vklouzla do pantoflí a županu a pohrdavě si odfrkla. Většina ostatních klientek už byla narušená víc než

dost osmdesátkou či devadesátkou na krku, dokonce i té nejmladší bylo nejmíň o deset let víc než jí.

Vydala se do kuchyně a napínala uši, zda zaslechne kuchaře Barryho, který by jí mohl udělat čaj. Slyšela ho za kovovým stahovacím okénkem, jak se pohybuje po kuchyni a chystá snídani. Jemně zabušila, aby upoutala jeho pozornost. Žádná odpověď.

Posadila se ke stolku s umělohmotným ubrusem se vzorkem žlutých růžiček a uvědomila si, že sedí na místě Maud Delancyové. Maud s nakrátko ostříhanými řídkými vlasy obyčejně trávila svůj den právě na této židli, shrbená nad stolem, hlavu položenou na šálku se studeným čajem, oči zakryté napuchlými prsty plnými prstenů. Vedle ní měla své místo Annie Armstrongová, která lapala po dechu jako ryba. Evie si každý den říkala, jestli je Maud už mrtvá, dokud nepřišli pečovatelé Slawka a Joe a za pomoci zvedáku ji nepřemístili. Alespoň nějaká akce, která narušila monotónní průběh dne.

Za chvíli otevře Barry okénko a Evie dostane svůj horký nápoj a toust. A co víc, bude si mít s kým promluvit. Barry si bude stěžovat na svoji dceru Natalii, zatčenou za požívání lehkých drog na popovém festivalu v parku, a Evie s ním probere problémy chudáka podpantofláka Brendana a budou se smát a povídat si. Pak si dá míchaná vajíčka a další toust a kus dopoledne bude za ní. Potom přinesou do denní místnosti *Irish Timesy*. Dá si dva šálky kávy a jako každý den utrousí svůj oblíbený vtípek, že s kapičkou koňaku by káva chutnala lépe. Jistě, dovolují jí k jídlu sklenku červeného, ale tak nějak má pro ni tohle víno hořkou pachut. Jako by z hroznů zmizel všechn sluneční svit.

Evie zvedla balíček karet zanechaný na stole a zamíchala je. Karty sice hrát neuměla, ale alespoň měla co dělat. Probírala se kartami a najednou na ni jedna vykoukla. Oddělila ji z balíčku. Byla to srdcová čtyřka.

Evie ji položila na stůl a usmála se.

Čtyřka. Její šťastné číslo.

KAPITOLA DRUHÁ

Civěl na svoji tvář v zrcadle. Vlasy měl ještě pořád hnědé, i když už trochu vybledlé a místy prošedivělé, v koutcích modrých očí vějířky vrásek. Namydlil si obličej holicí pěnou a usmál se na svůj odraz s bílým plnovousem – vypadal tak otcovsky, skoro jako Santa Claus. Představoval si, jaké by to bylo být za něj převlečený a kolem sebe mít své čtyři děti. Vždycky si přál mít po dvou od každého pohlaví: dva kluky, fotbalisty, jednu sportovně založenou holčičku, možná surfařku nebo plavkyni, a pak jednu pro Mauru. Roztomilou uličnici s Mauřinýma něžně zářivýma očima.

Zvedl břitvu a hladce jí přešel po tváři, ale hned vykřikl. Mezi prsty mu prosakovala rudá krev a kropila světlé dlaždice na podlaze. Zaklel, odložil břitvu do umyvadla, utrl si kus toaletního papíru a připlácl ho na krvácející ránu na krku. Pohlédl do zrcadla: nažloutlá pleť s pěnovým vousem a kulaté rybí oči. Čistou bílou košili musí hodit do prádla. Maura nebude mít radost.

Zahodil papír do záchodu, utrl nový kus, pečlivě ho složil a přiložil na ránu. Šustivý zvuk podobný chladivému vánku ho varoval, že se blíží Maura. Její stehna obalená vrstvou látky se o sebe třela s tichým syčením, připomínajícím plazícího se hada.

Její hlas k němu dolehl dřív, než ji spatřil. Byl chladný jako kus ledu.

„Brendane, proboha...?“ Vynořila se za rohem, prohlédla si ho od hlavy k patě a nespokojeně zasupěla.

Brendan si ji na oplátku taky prohlédl od hlavy až k patě

a taky zasupěl, ale diskrétně. Z věčkového výstřihu jejího svetru se drala rýha mezi ňadry, rámovaná krajkovým okrajem béžové podprsenky. Ty oblíny, po kterých zprvu tolik prahl a které později tak rád laskal, už pro něj časem ztratily mnohé ze své dřívější přitažlivosti. Těsné kalhoty a vysoké podpatky zdůrazňovaly její křivky a nyní nevlídně se tvářící obličej korunovaly drobné kudrlinky udržované pomocí vlásenek na temeni hlavy. Otíral si ránu a čekal, kdy Maura spustí svoji kanonádu.

„Podívej se na svoji košili! Takhle nemůžeš jít. Musím ti zajít pro jinou. Ta modrá ti nebude pasovat ke kalhotám, ale co se dá dělat.“

Pauzy mezi nádechy prokládal svým smířlivým „Jasně, v pořádku, drahá“ – ale už když to říkal, cítil bodání lítosti, že nic není v pořádku a že Maura už mu není drahá.

Chvilku na něho civěla a on si říkal, že ji možná napadají stejné myšlenky, pak si povzdechla a spustila znovu. „Brendane, každé sobotní odpoledne je to pořád dokola to samé. Víš, že mě tyhle návštěvy otravují.“

Brendan si nemohl nevšimnout vrásek krabaticích se jí kolem úst, když mluvila. Má pusku jako řitní otvor, pomyslel si. A oči zírající na Brendana připomínaly dva projektily, malé, modrošedé, připravené vystřelit. Každý pokus projít kolem ní byl vojenský manévr odsouzený k nezdaru, proto zůstal nehnutě stát.

Maura odšustila a klapot jejích podpatků se mu zabodával do mozku jako hřebíky. Spláchl toaletu a pozoroval, jak se papír, jehož dokonalá bělost byla poskvrněná rudými fleky, svíjí, rozpouští a mizí.

Brendan seděl ve žlutém Fiatu Panda na příjezdové cestě. Na zaschlé krvi na krku se mu v závanech vzduchu pořád ještě třepotal útržek toaletního papíru. Motor tiše předl.

Poslouchal dýdžeje v rádiu. „Tady v Dublinu je léto v plném proudu, a tak nechme Beach Boys, aby nás naladili na své ‚Dobré vibrace‘.“

Jemně narážel hlavou do volantů. Pak tvrději. A ještě tvr-

ději. Tady rozhodně žádné dobré vibrace nebyly k mání. Maura se stále neobjevovala.

Viděl, jak se ze vchodu jejich domu vynořila mladá žena s dítětem. Byla to Erin z čísla 27 a malý Colm. Erin vytáhla telefon a začala do něj mluvit. Klučina poskakoval z nohy na nohu a kopal do kamenů. Měl na sobě jen lehkou bundičku. Vítr mu čechrал vlasy, nadzvedával okraje nohavic a chlapec vypadal prokřehle. Sedl si na okraj chodníku a hrabal se prsty v prachu. Pak zaujatě šátral ve šterku, něco našel a zvedl to. Byl to odhozený nedopalek cigarety. Colm ho podržel mezi dvěma prsty, zvedl ruku v imitaci pózy dospělého a důležitě našpulil pusu.

Oba chtěli děti, on i Maura. Lékař v nemocnici v Dublinu jim řekl, že jsou oba v pořádku a že se mají prostě jen uvolnit. To bylo před deseti lety. Teď už mu táhlo na čtyřicítku, bylo příliš pozdě. Někdy v té době Mauřin něžný pohled ztvrdl. Nyní nebyla nic víc než jeho manželka, sedící u snídani na druhé straně stolu v upnutém kostýmu, vlasy stažené dozadu a vyčesané nahoru, čelo pokryté zamračenými rýhami. Kdysi mu hledívala do očí a slibovala věčnou lásku. Dnes před něho strčila hrnek s kávou a upozornila ho, aby ji nenechal vychladnout. Povzdechl si. Možná právě tohle teď byla jejich láska – stejně jako káva na začátku horká a silná, pak vlažná a nakonec studená.

Dítě venku vzhlédlo k matce, která mluvila do telefonu a máchala rukou svírající kabelku. Colm si strčil jeden konec vajglu do pusy. Začal si hrát, že kouří, jak to viděl dělat svoji matku a další dospělé. Vybrousil svůj výstup k dokonalosti, hluboce vtáhl pomyslný kouř, s blaženým úsměvem zadržel dech a pak dlouze vyfoukl. Brendan se tiše zasmál. Erin přestala mluvit, zastrčila mobil do kabelky, otočila se k chlapci a vlepila mu pohlevek.

Colm odhodil nedopalek a rozeřval se, rudnoucí tvář pokrytou vzteklými slzami. Vypadal jako nějaká postavička z komiksu. Erin ho bafla za ruku a prudkým trhnutím přinutila k pohybu. Jeho nožky se komíhaly vzduchem, až se daly do běhu, aby udržely tempo s matkou. Brendan si říkal, že takhle by se neměl k dítěti nikdo chovat, a jeho prsty sevřely

volant pevněji. Panda se otřásla, jak do ní energicky vsedla Maura, odhodila tašky s koláčky na zadní sedadlo a ostře na něj pohlédla.

„Můžeme jet, Brendane? Máme všechno?“

Přikývl. „Myslím, že ano, drahá.“

Maura se na něho zpřímá podívala, obočí se jí na čele spojila do věčka a rty se našpulily. Znal ten výraz stejně dobře jako vlastní odraz v zrcadle.

„Brendane, co to máš prokrista na krku? Toaletní papír. Prosím tě, jak to vypadáš?“

Sáhla do kabelky pro papírový kapesník. Věděl, co přijde. Mezi rty jí vykoukl růžový jazyk, navlhčila papír a dřela mu jím kůži na krku. Trpělivě držel jako poslušné dítě a za zavřenými víčky cítil, jak mu ze života uniká láska.

Pohlédla na něho a ostře vydechla s vlhkým kapesníkem v ruce. Zarazila se a na vteřinu jí oči opět zněžněly. Prohrábla mu rukou vlasy a prsty se jí zachytily v jeho kadeřích. Dotkla se ho na krku s něhou, kterou si schovávala pro dítě. „Tak, hotovo, Brendane. Teď vypadáš o moc lépe. Pojedeme?“

Motor Pandy dál tiše předl. Maura byla nasoukaná do hnědého károvaného saka s límcem z umělé kožešiny. Karmínově rudé rty a nehty jako by patřily krutému lovcovi, který právě stáhl kůži ze své kořisti a celou ji pozřel. „Na co čekáme?“

Brendan nasucho polkl. „Mauro, víš, já si myslím, že mámě se v Sheldonské rezidenci moc nelíbí. Nezvykla si tam—“

„Je na tom nejlepším místě, Brendane. Může cvičit tai-či a navštěvovat kuchařský kurz pro seniory. Má šanci začít nový život. Lepší, než když žila sama.“

„No, popravdě nevypadá zrovna nadšeně.“

Maura se na vteřinku zamyslela. „Nesmysl. Jsem si jistá, že se jí tam zalíbí. No tak, jedeme. V centru Dublinu bude příšerný provoz.“

Jeho ruce křečovitě svíraly volant. Sjel pohledem na umělou kožešinu kolem Mauřina hrdla. Zařadil jedničku. Dýdžej v rádiu vzrušeně líčil vrcholné období Oasis a devadesátá léta, pak zazněly kytarové akordy a ozvala se písnička „Wonderwall“. Přesně tuhle hráli pořád dokola v době, kdy se seznámili.

Ta melodie pro něho symbolizovala extázi jejich mladé lásky. Brendan tehdy Mauru něžně svíral v náruči, líbali se, špitali si a plánovali společnou budoucnost.

Bylo jim oběma sotva osmnáct a ona se mu dívala do tváře jako na svatý obrázek. Cítil tenkrát, že by pro ni udělal všechno. A ten hlas zpíval jen pro ně. Slova slibující jedinečnou, neutuchající, spásnou lásku.

Když Brendan hladce odbočil k okraji sídliště, Maura přivřela oči a spustila tenkým skřípavým hlasem.

„Wonderwaaaaaall...“

Ponořila se do svého světa a on neměl potuchy, na co myslí. Zajímalo by ho, zda vzpomíná na jejich šťastné časy, na procházky podél řeky Liffey, na to, jak přes ni přehodil bundu, když začalo pršet, jak mu mačkala prsty a usmívala se na něho. Ale možná nemyslí vůbec na nic. Jeho prsty vytlačily do potahu volantu hluboké žlábký. Přemýšlel, kam se poděla ta krásná holka s hebkou pletí. Odkudsi ze ztracených hlubin minulosti se mu vydral povzdech a pak už se soustředil na hustou dopravu před sebou, na auta nalepená na sebe a s nesouhlasným bručením zpomalil.

KAPITOLA TŘETÍ

Čtyřka je její nejšťastnější číslo. Narodila se čtvrtého dubna 1942. Čtvrtá z pěti dětí. Prodej domu jí vynesl čtyři sta tisíc eur. K obědu dnes měla čtyři párky. Čtyřka pro ni vždy znamenala štěstí. Když jí byly čtyři roky, tatínek jí daroval čtyřlístek vylisovaný mezi stránkami knihy. Syn se jí narodil čtvrtého března. Byl její čtvrté dítě, jediné, které se udrželo v jejím lůně.

Patnáctka není dobré číslo. V patnácti odešla ze školy. Školu nenáviděla. Patnáctého července se provdala za Jima. Od té doby žila v manželství, dokud nezemřel. Patnáctého prosince se přestěhovala do Sheldonské rezidence. Patnáctka je číslo jejího pokoje. Ne, patnáct určitě není její šťastné číslo.

Z hlubokého zamyšlení ji vytrhl hlas paní Lofthouseové. Mluvila na ni už podruhé a pak potřetí, hlasitěji a důrazně.

„Evelyn, dnes vás navštíví váš syn. Brendan? Přijede za vámi na návštěvu.“

Evie zamrkala. Nasadila svůj nejzmatenější pohled a zpříma se na paní Lofthouseovou zadívala.

„Jen vám trochu upravím vlasy. Brendan tu bude ve čtyři.“

„Ve čtyři.“

„Brendan a jeho žena Maura. Velmi sympatický pár, Evelyn.“

Evie se zatvářila kysele. Maura byla vždycky tak upjatá, zdvořilá. Předstírala, jak je dokonalá manželka. Dokonce ani po těch skoro dvaceti letech neměla Evie pocit, že by ji znala. Připomínala jí jeptišky ve škole, které trvaly na tom, že se jí musí říkat Evelyn, a ne jen domácky Evie. Ve čtyřech letech se rozhodla, že „Evie“ je o moc hezčí a troufalejší,

sedělo k ní lépe než ta formální verze. Evie bylo veselé. Mauře by trocha veselosti neuškodila. Znovu jí přišly na mysl jeptišky a vzpomněla si, jak ji trestaly, že brala jméno Boží nadarmo. Tehdy poprvé si z klení udělala koníček. Převalovala ta zakázaná slova v puse jako bonbony.

„Prdlajs,“ vyslovila a zatvářila se potěšeně.

„To nebylo moc hezké, že?“ Paní Lofthouseová si povzdechla, aby naznačila, jak je její práce někdy obtížná. Zamávala kartáčem ve vzduchu. „Tak, Evelyn, vypadáte skvěle. A teď ještě rtěnku, ano? Ať vypadáte pro Brendana svěže a upraveně.“

Evie převzala z prstů paní Lofthouseové rtěnku a obracela ji v ruce. Rajská růžová. Rty paní Lofthouseové byly taky rajsky růžové, visely jí přes velké zuby jako garnáty. Zuby se jí rozestupovaly různými směry, jeden trčel doprava a jiný zase couval doleva. Evie si přiložila rajsky růžovou rtěnku na rty, přitlačila a přetáhla je jako děčko pastelkou.

Rty paní Lofthouseové se rozestoupily. „Jestli budete dělat hlouposti...“

Evie opět uplatnila svůj prázdný pohled.

„Setřu vám to a nalíčím vás znovu. Tak! Vypadáte úchvatně.“

Evie se na ni zašklebila a doširoka roztáhla své namalované rty. Garnáty sešpulených rtů paní Lofthouseové se sevřely do tenké linky. Návštěva mohla přijít.

Evie ji pozorovala, jak se kolébá pryč, pak se naklonila kupředu a rozhlížela se po denní místnosti. Ostatní chovanci ústavu seděli opření v křeslech natočených k televizní obrazovce. Většina z nich si asi neuvědomovala, o čem se tam žvaní, a ve sklech brýlí se jim odráželo mihotavé světlo monitoru. Evie pohlédla na staré dámy usazené u okna. Tváře jim zaléval sluneční jas, ale ony jeho hřejivé teplo zjevně nevnímaly. Venku v zahradě kvetly květiny a na starém dubu každý den poskakovala červenka. Avšak stařenky zíraly nehnutě před sebe. Jedna z nich, Elizabeth, nikdy nepro nesla jediné slovo. Evie na ni každý den zkoušela promluvit. „Dobré jitro, Lizzie, jakpak se dnes máte?“

Nic. Elizabeth dál čučela před sebe. Ta druhá, Barbara, zase špatně slyšela. Jejich mladý ukrajinský ošetřovatel Alex

musel při roznášení snídaní zvýšit hlas, aby ji vytrhl z jejího zasnění. Každé ráno to samé. Alex, s vyčesanou patkou a širokým úsměvem, hlaholí: „Barbaro, zlatíčko, tady jsou vaše párečky a vajíčka – Barbaro, slyšíte? Párečky a vajíčka.“

Staruchy byly vysušené a vyzáblé devadesátnice, dost staré na to, aby byly jejími matkami. Každé úterý je vídala na hodině jógy, jak se zmateně rozhlížejí a zvedají paže podobné vyschlým větvím. Jedna hluchá a druhá němá, dohromady hluchoněmá, napadla ji prostá rýmovačka. Nudila se a nuda ji ponoukala k nezbednostem. Co jiného taky podnikat v tomhle sanatoriu plném úsměvů a úletů, kde to celý den páchne po parfémované moči?

Hodiny odbily čtvrtou. Brzy tady budou. Zavřela oči a naslouchala uklidňující hudbě, jež měla chovancům připomínat, že se nacházejí v pečujícím prostředí. Křeslo mělo mechově zelené polštářky s hedvábnými třásněmi. Evie se schoulila do jeho měkkého objetí.

Frank Sinatra zpíval rozverně „Fly Me to the Moon“.

Evie přemýšlela o měsíci a hvězdách, kdepak asi přesně jsou? Tam daleko nahoře na nebi? Tam, kde přebývá smrt spolu s Frankem, Jimem a ostatními? A co je po smrti? Evie dospěla k rozhodnutí, že se chce vrátit jako sob.

Na televizní obrazovce její představitosti vyskočila dvojzrměrná kresba soba Rudolfa s červeně zářícím nosem a útlými nožkami v závěji sněhu. Oční bulvy se jí za papírovými víčky protočily a Rudolf náhle explodoval a proměnil se ve velkého soba, božskou postavu s planoucími parohy a zářivýma očima. Promluvil hlasem hollywoodského herce:

„Jsem Evie Gallagherová a mám zatracený dopal...“ Oslnivě planoucí pobíhal po lese, pak se vyšplhal na ledový vrcholek kopce, postavil se jakoby na stráž a dupl svým královským kopytem, až měkký sníh vystříkl k obloze. Evie prudce otevřela oči a nad sebou spatřila dva symetricky znepokojené obličej.

„Mám zatracený dopal,“ prohlásila.

„Mami,“ spustil Brendan, „jak se ti daří?“ a vzápětí si uvědomil, že už mu odpověděla. Maura se vymrštila kupředu, na tváři výraz zosobněné zodpovědnosti.

„Máti, ráda tě vidím. Vypadáš dobře. Mohu ti donést šálek čaje?“

Evie hleděla na Mauru v těsném kostýmu a s vyčesanými kudrlinkami a rozhodla se, že to už by raději pila chcanky. Zavřela oči. Sob byl pryč. Namísto něj viděla jen tenké modré žilky tepající jí ve víčkách. Slyšela, jak Maura kňouravě sděluje pečovatelce: „Myslím, že je na tom hůř, paní Lofthouseová.“

„Ano, řekla bych, že je chvílemi při smyslech, a pak se nám zase ztrácí.“

Evie si přála, aby se ztratili i oni.

„Pro Brendana je tak těžké vidět matku v tomto stavu. Jako by žila ve světě své fantazie.“

„Tady to vidíme zcela běžně,“ přitakala paní Lofthouseová dutě. Evie si nebyla jistá, co přesně paní Lofthouseová běžně vidí. Byla krátkozraká a stejně krátký byl i její rozum. Prostě zkrácená ve všech směrech. A tlustá. Evie ucítila na rameni čísi ruku, poznala Brendanův dotyk. V jejím nitru se probudila emoce a s ní vzpomínka na malého chlapce, který jí kdysi svíral ruku. Otevřela oči. Táhl mu na čtyřicet, ale vypadal starší. Vlasy měl sice ještě husté, ale už prošedivělé, rysy v obličejí s ostrými lícními kostmi se začínaly roztékat, jeho výraz byl znepokojený. Z úst se mu jen zřídka vydral chlapecký smích, který byl kdysi přímo jeho poznávacím znamením, ale v kulatých očích pořád ještě četla naději. Evie se na něj chystala usmát, ale Mauřino zabručení ji zastavilo.

„Už jsi zase zpátky s námi, matko?“ Evie nakrčila nos. Mauřin parfém jí zaútočil na hrdlo, až se rozkašlala.

„Nejsem tvoje matka,“ zasupěla.

„Paní Lofthouseová, mohla byste mamince přinést sklenici vody?“ zavolal Brendan a pečovatelka se přikolébala jako rotný napřahující namísto bajonetu hrnek. Evie málem čekala, že zavelí: „K líci zbraň!“

Avšak paní Lofthouseová ji vybídla: „Prosím, Evelyn, napijte se.“ Evie si usrkla doušek, pak se v křesle napřímila a na každého z nich se dlouze zadívala. Vzpomněla si na ten film o hobitech rozesazených kolem stolu k hobitímu hovoru, mrňavé bytůstky připravené promluvit, jakmile na ně dojde

řada. Evie se zase rozkašlala a voda jí vystříkla z pusy všemi směry. Plivala, kašlala a chechtala se najednou. V triumfálním řehotu se pohodlně rozplácla v křesle, lokty podepřené o područky.

Uplynula hodina. Konverzace se odvíjela zvolna a nepřírozně. Evie zírala oknem ven na místo, kde začínala pěšina a vinula se ven k silnici. Brendan se na své židli vrtěl a usmíval se střídavě na matku a na manželku.

„Nemůžeme se zdržet moc dlouho, Brendane,“ upozornila ho Maura.

Pomaloučku vstal s očima upřenými na matku. „Měj se hezky, mami. Zaskočíme zase příští týden ve stejnou dobu.“

„Asi tě neslyší, Brendane. Je to pro něho tak zničující vidět ji v tomhle stavu.“

„Tady to vidíme zcela běžně,“ opakovala paní Lofthouseová.

„Ahoj, mami.“ Brendan ji políbil na temeno hlavy. Evie k němu skoro natáhla ruce, aby ho objala. Maura zavrtěla hlavou a našpulila rty. Evie se na snachu pronikavě zahleděla.

„Mauro?“

„Ano, matko?“

„Už ti to někdo řekl? Máš pusku jako řitní otvor.“

Brendan se zatvářil pobaveně a po tváři mu přelétl úsměv. Hleděl na Evie se směsí něžnosti a zároveň téměř zoufalství.

„Jdeme, Brendane.“ Řitní otvor Mauřiných úst se nyní pevně uzavřel.

Brendan ještě stačil zahlédnout, jak na něho matka zamrkala, a už utíkal za svojí ženou.

Paní Lofthouseová si nespokojeně odfrkla. „Teď vás pěkně očistíme, Evelyn.“

„Vrátím se jako jelen,“ oznámila jí Evie.

Evie seděla u toaletního stolku v pokoji 15 ve druhém poschodí – ve svém pokoji. Na lístku přilepeném na dveřích stálo: „Respektujte prosím moji důstojnost. Před vstupem zaklepejte a vyčkejte. Mohla bych spát.“ V zrcadle viděla odraz místnosti za sebou: lůžko s peřinou potaženou růžičkovým povlečením, malý prádelník, poličku s fotografiemi, mechově